

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

Kraków, 16/03/2023

European Commission

Initiative: Insolvency laws: increasing convergence of national laws to encourage cross-border investment

via website: have your say –
https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12592-Insolvency-laws-increasing-convergence-of-national-laws-to-encourage-cross-border-investment_en

Stanowisko

**INSO – Sekcji Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhandy
wobec**

dokumentu

Wniosek

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie harmonizacji pewnych aspektów prawa dotyczącego niewypłacalności
(Tekst mający znaczenie dla EOG)
{SEC(2022) 434 final} - {SWD(2022) 395 final} - {SWD(2022) 396 final}**

- Dokument Komisji Europejskiej

Bruksela, dnia 7.12.2022 r.

COM(2022) 702 final

2022/0408 (COD)

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

1. WPROWADZENIE I KRÓTKIE PODSUMOWANIE NAJWAŻNIEJSZYCH OBSZARÓW WYMAGAJĄCYCH ZAADRESOWANIA

W ocenie Sekcji INSO, zagadnieniem wymagającym największego przemyślenia jest kwestia postępowań uproszczonych dla mikroprzedsiębiorców, gdyż planowane regulacje w Propozycji Dyrektywy istotnie zwiększą obciążenie administracyjne sądów, co może doprowadzić do istotnego spadku efektywności procedury.

Zamiast tego, celowe wydaje się zaangażowanie doradców restrukturyzacyjnych, jako podmiotów najbardziej profesjonalnych w kontekście prowadzenia tego rodzaju postępowań, a także mających doświadczenie i niezbędne kompetencje.

2. WPROWADZENIE OGÓLNE O POTRZEBIE PRZYJĘCIA DYREKTYWY I GENERALNEGO, WŁAŚCIWEGO KIERUNKU LEGISLACJI

INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda jest niezależnym ośrodkiem analiz i badań prawa związanego z niewypłacalnością. Skupia sędziów, doradców restrukturyzacyjnych, pełnomocników a także menedżerów i przedsiębiorców jak też licznych praktyków i teoretyków prawa upadłościowego i restrukturyzacyjnego.

W ocenie Sekcji INSO, przyjęcie propozycji Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji pewnych aspektów prawa dotyczącego niewypłacalności jest generalnie krokiem we właściwym kierunku, gdyż prawo upadłościowe dla swojej skuteczności i efektywności wymaga pewnej harmonizacji na poziomie unijnym, zwłaszcza, że zagadnienia prawne i obrót z elementem międzynarodowym będą coraz popularniejsze.

W ramach niniejszego stanowiska, Sekcja INSO zamierza skomentować Propozycję Dyrektywy również z uwzględnieniem polskiej perspektywy i doświadczenia związanego z prawem dotyczącym niewypłacalności.

3. BEZSKUTECZNOŚCI (Tytuł II)

Istotnym obszarem poruszonym w propozycji Dyrektywy jest kwestia bezskuteczności czynności prawnych, co jest pewnym standardem w prawie upadłościowym i istotnie zmiar zharmonizowania także tego zagadnienia w celu ochrony masy upadłości.

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

a. Adekwatność polskich przepisów

Analizując przepisy dotyczące bezskuteczności obowiązujące w Polsce, należy wskazać, że zasadniczo polskie przepisy spełniają propozycje unijnego prawodawcy przewidziane w propozycji Dyrektywy, która w tym zakresie opiera się na systemie modelu niemieckiego, sprawdzonego w praktyce, jednakże pozostawiają Państwom Członkowskim możliwość wprowadzenia dalej idących regulacji.

b. Bezskuteczność z mocy prawa

Pożądanym byłoby jednak wprowadzenie do propozycji Dyrektywy możliwości stwierdzenia przez sąd upadłościowy jako sąd specjalistyczny bezskuteczności z mocy prawa danej czynności, jeżeli spełnione są przesłanki uznania ją za taką na podstawie konkretnego stanu faktycznego. Wyłącznie sąd upadłościowy powinien być uprawniony do stwierdzania bezskuteczności (z mocy prawa) – oraz podobnie w sprawach ze skargi pauliańskiej.

c. Skarga pauliańska w kontekście właściwości sądów w sytuacjach transgranicznych

Odnosząc się do regulacji skargi pauliańskiej i możliwych sytuacji transgranicznych, celowe wydaje się przesądzenie, że prawo właściwe jest wyznaczone przez sąd, w którym doszło do ogłoszenia upadłości. Takie rozwiązanie zdaje się dominować obecnie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE, aczkolwiek celowe byłoby z uwagi na bezpieczeństwo obrotu prawnego jednoznaczne przesądzenie tej kwestii.

d. Kwestie terminów

Warunkiem efektywnej harmonizacji byłoby generalnie wprowadzenie terminów maksymalnych, aby stworzyć syndykom możliwość ochrony i zwiększenia masy upadłości przy zapewnieniu pewności prawnej, przykładowo termin przedawnienia wynoszący 3 lata – czyli syndyk powinien mieć termin trzyletni od ogłoszenia upadłości na podjęcie czynności związanych z bezskutecznościami.

Ujednolicenia będzie wymagała kwestia stosunkowo szerokiej definicji podmiotów powiązanych w propozycji Dyrektywy, co ma znaczenie chociażby dla przyjęcia odpowiednich domniemań przykładowo w kwestiach związanych ze skargą pauliańską.

4. ŚLEDZENIE AKTYWÓW (tytuł III)

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

Kolejnym obszarem jest kwestia śledzenia aktywów przynależnych masie upadłości i możliwości ich sprawnego identyfikowania oraz odzyskiwania.

- a. Dostęp dla doradców restrukturyzacyjnych do rejestrów aktywów – również bankowych

W ocenie Sekcji INSO, pożądane byłoby jednoznaczne wskazanie na dostęp doradców restrukturyzacyjnych do rachunków bankowych i ich historii, co może przyczynić się do określenia także możliwych czynności bezskutecznych. Uregulowania doradcy restrukturyzacyjnego w zakresie śledzenia rachunków bankowych powinny być zbliżone do możliwości jakie mają w tym zakresie komornicy sądowi. Z powyższymi zagadnieniami wiąże się także kwestia zaufania do doradców restrukturyzacyjnych i w tym zakresie celowe jest zastanowienie się nad powołaniem dla nich samorządu zawodowego, który może także ułatwić stałe podnoszenie kompetencji i nadzór nad odpowiednim poziomem prowadzonych postępowań.

- b. Kwestie elektronizacji otrzymywanych i uzyskiwanych danych

Zagadnienia śledzenia aktywów mają także znaczenie pod kątem elektronizacji danych, analogicznie jak organ egzekucyjny. Powinno być jasno uregulowane, że dominującą formą wnioskowania, otrzymywania oraz analizy danych odbywa się elektronicznie. Ułatwi to nie tylko kwestie organizacyjne, ale także przyczyni się do poprawy efektywności i szybkości uzyskiwanych informacji oraz ich wykorzystania.

5. PRZYGOTOWANA LIKWIDACJA (tytuł IV)

Wprowadzenie przygotowanej likwidacji na poziomie unijnym należy ocenić bardzo pozytywnie, gdyż szybka sprzedaż aktywów w sytuacji niewypłacalności może istotnie przyczynić się do wzrostu stopnia zaspokojenia wierzycieli a także efektywności procedury.

Procedura sprzedaży aktywów w ramach przygotowanej likwidacji powinna być jednocześnie sprawna i możliwie transparentna. Z jednej strony warto zadbać, aby wierzyciele uzyskiwali informację o planowanej transakcji, ale też aby wprowadzić mechanizmy umożliwiające jej sprawne przeprowadzenie w myśl zasady efektywnego wykorzystania czasu i braku zachęt do przedłużania czasowego postępowań.

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

- a. Negatywny przykład zmian w prawie polskim, które praktycznie osłabiły wydźwięk i zastosowanie pre-packu

Polski przykład rozwiązań dot. przygotowanej likwidacji pokazuje, że przeregulowanie procedury m.in. przez obowiązek informowanie bardzo szerokiego kręgu wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo – nawet nie przez umożliwienie im łatwego uzyskania informacji, ale o wysyłce korespondencji drogą tradycyjną bez przyznania im przymiotu uczestnika postępowania – nie przyczyniło się do poprawy sprawności postępowania, a wręcz doprowadziło do zapaści w tym obszarze i znacznego spadku zainteresowania tymi postępowaniami.

Alternatywą dla pre-packu powinien być układ likwidacyjny ze skutkiem sprzedaży egzekucyjnej i decyzję w tym zakresie powinni podejmować wierzyciele, a jedynie zatwierdzać sąd.

- b. Aukcja – czy jest potrzebna?

Aukcja w celu uzyskania jak najwyższej ceny za przedmiot transakcji w ramach przygotowanej likwidacji wydaje się dobrym pomysłem, pod warunkiem, że będzie przeprowadzona w sposób efektywny i, w ocenie Sekcji INSO, z wykorzystaniem systemów elektronicznych. Warunkiem byłoby jednak zapewnienie inwestorowi, który poniósł koszty przygotowania pre-pack-u przynajmniej częściowego zwrotu kosztów. W przeciwnym razie zniechęci to inwestorów realnych a zachęci inwestorów spekulacyjnych. Ma to także znaczenie przy kwestiach transgranicznych i zwiększonego umiędzynarodowienia obrotu gospodarczego, co może także wpływać na zainteresowanie zagranicznych inwestorów.

Jak zostało to już wyżej zasygnalizowane, w procedurach związanych z przygotowaną likwidacją, niebagatelного znaczenia nabiera odpowiednie ukształtowanie techniczne i elektroniczacja postępowań. Tylko tak zapewnić można w obecnym czasie efektywność postępowań z korzyścią dla wszystkich uczestników.

W ramach przygotowanej likwidacji, celowe jest także jednoznaczne przesądzenie, iż umowy związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, będącego przedmiotem transakcji, wchodzi w jego zakres i nabywca staje się ich stroną. Aby jednak zabezpieczyć możliwe spreczne interesy, powinna zostać pozostawiona opcja zakończenia współpracy po zmianie podmiotu będącego stroną umowy.

- c. Kwestie uprawnień inwestora – nie poruszone szerzej w Propozycji (Wniosku)

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

Zagadnieniem istotnym, aczkolwiek szerzej nieporuszonym w propozycji Dyrektywy jest kwestia uprawnień inwestora, który nie jest wierzycielem podmiotu, którego dotyczy postępowanie w ramach przygotowanej likwidacji. Takie uprawnienia jak np. prawo do zaskarżenia negatywnej decyzji dot. przygotowanej likwidacji, czy też do uzyskiwania informacji powinny być zagwarantowane na poziomie unijnym.

Celowe jest przyznanie inwestorowi uprawnień podobnych do statusu uczestnika.

6. OBOWIĄZKI KADRY ZARZĄDZAJĄCEJ (tytuł V)

Propozycja Dyrektywy dotyka także kwestii obowiązków kadry zarządzającej w przedsiębiorstwach, które znajdują się w sytuacji niewypłacalności. W ocenie Sekcji INSO, o ile celowe wydaje się utrzymanie terminu na złożenie wniosku upadłościowego, z tym zastrzeżeniem że zostaną zastrzeżone przepisy przewidujące odpowiedzialność w przypadku braku złożenia wniosku w terminie. Proponujemy także, aby sąd upadłościowy wraz z zakończeniem postępowania z urzędu oceniał przesłanki (i ew. orzekał) do zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Przesądzenie charakteru odpowiedzialności jako odszkodowawczej względem wierzycieli wydaje się dobrym rozwiązaniem, choć pamiętać należy, że poszczególne kraje o różnej tradycji prawnej mogą mieć tutaj odmienne uregulowania.

7. UPROSZCZONE POSTĘPOWANIA MIKRO-PRZEDSIĘBIORCÓW (tytuł VI)

Z uwagi na coraz większą liczbę oraz znaczenie sektora małych i średnich przedsiębiorstw w gospodarce europejskiej, pożądane jest wprowadzenie sprawnego i stosunkowo taniego postępowania likwidacyjnego w sytuacji niewypłacalności mikroprzedsiębiorców. W ocenie Sekcji INSO, w takich realiach angażowanie sądów nie wydaje się właściwym kierunkiem.

- a. Przeniesienie obowiązków administracyjnych z sądów na syndyków – pozytywne doświadczenie

Dobrym przykładem rozwiązań efektywnych, które sprawdziły się w praktyce w Polsce było przeniesienie postępowań w ramach upadłości konsumenckiej z prowadzenia ich w sądach upadłościowych do kancelarii doradców restrukturyzacyjnych. W ramach tych postępowań, większość jest prowadzona w trybie uproszczonym, który jest przy tym efektywny, oraz odciążał sądy upadłościowe. Pozostawiono jednakże możliwość prowadzenia spraw bardziej skomplikowanych lub o

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

większym majątku przez sądy, w trybie zwykłym. Jak zostało to już zasygnalizowane, doradcy restrukturyzacyjni są osobami, które z definicji dobrze znają się na prawie związanym z niewypłacalnością, są do tego przygotowane i odpowiednio wykształcone, cechując się przy tym także doświadczeniem praktycznym.

Dlatego, uproszczone postępowanie upadłościowe dla mikroprzedsiębiorców powinno uwzględniać, w ocenie Sekcji INSO, także zaangażowanie doradców restrukturyzacyjnych – a optymalnie nawet prowadzenie tego postępowania przez nich, przy nadzorze sądowym, jednak bez nadmiernego angażowania sądów np. dla czynności administracyjnych.

Również plan spłaty w takich postępowaniach powinien być uproszczony i ustalany przez syndyka na posiedzeniu z udziałem wierzycieli, natomiast zaangażowanie sądu powinno być dokonywane dopiero w razie zastrzeżeń zgłoszonych przez jakiegokolwiek uczestnika postępowania. W przypadku wniesienia zastrzeżeń, plan spłaty upada i jest sporządzany przez sąd.

- b. W polskich realiach przeniesienie zadań do sądów może okazać się przeciwnie skuteczne i nieefektywne

Już w Dyrektywie Drugiej Szansy postulowane jest zapewnienie sprawnego i efektywnego systemu sądownictwa w sprawach dotyczących upadłości i restrukturyzacji. Położenie na ten aspekt nacisku powinno być wyraźnie dokonane w propozycji Dyrektywy, gdyż tylko przy sprawnych sądach, postępowanie może być prowadzone w sposób optymalny i zapewniający satysfakcjonujący wszystkich przebieg.

Dlatego, celowe jest rekomendowanie aby np. spraw konsumenckie lub prostsze sprawy mikroprzedsiębiorców były rozpatrywane przez niższe w hierarchii ośrodki sądownicze, a sprawy wymagające większej uwagi, zostały przesunięte na wyższy szczebel struktury sądownictwa. Sądy wyższe byłyby także sądami odwoławczymi w środkach zaskarżenia od najniższego szczebla struktury sądownictwa. Taka struktura sądownictwa pozwoli też na zachowanie doświadczenia zawodowego sędziów z obszaru upadłości i restrukturyzacji.

Także orzecznictwo sądów wyższych w hierarchii miałyby szansę na ujednoczenie i większy ciężar gatunkowy, z korzyścią dla jednolitości spraw w podobnych stanach faktycznych.

W Polsce od reformy z 2016 r. obserwujemy stały wzrost liczby upadłości konsumenckich, a także duże zainteresowanie przedsiębiorców postępowaniem restrukturyzacyjnym.

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

Istotną zmianą w tym zakresie było wprowadzenie z dniem 01.12.2021 r. systemu elektronicznego do obsługi postępowań upadłościowych i restrukturyzacyjnych – Krajowego Rejestru Zadłużonych.

W okresie jego funkcjonowania, do 12.03.2023 r. przedsiębiorcy złożyli 1 523 wnioski o ogłoszenie upadłości, podczas gdy upadłości ogłoszono jedynie 196. Wnioski o restrukturyzację sądową (czyli przyspieszone postępowanie układowe, postępowanie układowe oraz postępowanie sanacyjne) to 438 przypadków, a otwartych postępowań 183.

W tym samym okresie, dokonano 2 974 obwieszczeń o otwarciu postępowania o zatwierdzenie układu, które w około 1 269 przypadków zakończyło się przyjęciem układu. Do 12.03.2023 r. polskie sądy zatwierdziły 422 układy, a odmówiły zatwierdzenia jedynie w 51 przypadkach.

Tak duża popularność postępowania o zatwierdzenie układu pokazuje, że polscy przedsiębiorcy potrzebują sprawnego narzędzia restrukturyzacyjnego, z którego mogą korzystać, gdy sądy są coraz mniej wydolne z uwagi na znaczną liczbę postępowań konsumenckich – w roku 2022 było to 15,6 tys. osób, a w 2021 r. aż 18,2 tys. Spadek w roku 2022 spowodowany był wejściem w życie systemu Krajowy Rejestr Zadłużonych.

Dane statystyczne pokazują, że restrukturyzacja i upadłość mogą być efektywne i sprawnie prowadzone, jednakże przy zapewnieniu odpowiedniej infrastruktury, ale przede wszystkim zachowaniu kompetentnej i wykwalifikowanej kadry.

Dodatkowo, warto wskazać, że regulacja nakazująca przeprowadzenie postępowania także w przypadku braku środków – tzw. ubóstwo masy – nie wydaje się trafiona. W takich sytuacjach, sąd upadłościowy mógłby informować właściwy sąd rejestrowy o materializacji przesłanki do wykreślenia podmiotu bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego. Oddalenie z uwagi na tzw. ubóstwo masy nie powinno być stosowane wobec osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, ponieważ w ich przypadku zasadne jest oddłużenie.

W kontekście uproszczonej procedury dla mikroprzedsiębiorców, możliwe byłoby także wprowadzenie modelu układu konsumenckiego lub układu likwidacyjnego – czyli zasadniczo pozasądowej procedury zawierania układów, porozumień z wierzycielami, w których ciężar administracyjnego prowadzenia postępowania spoczywałby na doradcach restrukturyzacyjnych, a skutki sprzedaży majątku w takim układzie byłyby powiązane ze skutkami sprzedaży egzekucyjnej, przy minimalnym udziale sądu (zatwierdzenie układu).

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

8. RADY WIERZYCIELI (tytuł VII)

Postępowania upadłościowe są co do zasady ukierunkowane na odzyskanie środków wierzycieli w uporządkowanej procedurze. Z tego względu, jak najbardziej celowe jest, aby wierzyciele brali w tych postępowaniach aktywny udział, np. w drodze partycypacji w radach wierzycieli. Rady wierzycieli w przypadku postępowań dużych przedsiębiorców powinny być obowiązkowe, natomiast fakultatywne w przypadku przedsiębiorców z sektora MŚP.

a. Kwestie odpowiedzialności członków

Pełnienie funkcji w radach wierzycieli związane jest również z odpowiedzialnością. Propozycja Dyrektywy w tym zakresie sygnalizuje pewne rozwiązania, co wydaje się dobrym pomysłem, natomiast powinien on być w naszej ocenie bardziej dokładnie przemyślane, przy wprowadzeniu kwestii zawinienia. Do rozważenia pozostaje kwestia wprowadzenia ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej członków rad wierzycieli.

b. Zachęty dla pełnienia funkcji

Z uwagi na obserwowaną w pewnych krajach niską popularność funkcjonowania wierzycieli w radach wierzycieli, celowe wydaje się wprowadzenie dodatkowych zachęt do pełnienia funkcji, jak np. wynagrodzenia za odbycie posiedzenia, oprócz tylko zwrotu kosztów.

c. Kwestie efektywności prawa do kontroli sądowej uchwał rady wierzycieli

Propozycja Dyrektywy słusznie wskazuje, że uchwały rad wierzycieli powinny podlegać kontroli sądowej, jednak w ocenie Sekcji INSO, powinno się położyć nacisk na odpowiednie – tylko w najbardziej jaskrawych przypadkach – powiązanie skuteczności i wykonalności uchwały, od jej zaskarżenia. Odmienna regulacja tego zagadnienia może doprowadzić do paraliżu prac rad wierzycieli, a w konsekwencji nawet zaprzeczenia sensu ich powoływania.

d. Dostęp do informacji i kwestie poufności

Członkowie rad wierzycieli powinni mieć szerszy dostęp do informacji związanych z dłużnikiem i jego sytuacją finansową, jednakże przy zapewnieniu gwarancji zachowania takich informacji w poufności. Zagadnienia te mogą także być materiały odpowiedzialności odszkodowawczej członków rady.

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

Dodatkowo warto zauważyć, że nadzorca lub zarządca powinien mieć przy tym dostęp do danych objętych tajemnicą bankową.

- e. Kwestie różnic w składzie i liczebności w zależności od wielkości postępowania i liczby wierzycieli

Rozwiązaniem, które wydaje się pożądane w kontekście zróżnicowania postępowań, jest przewidzenie różnic w składzie i liczebności rad, w zależności od wielkości i liczby wierzycieli w konkretnym postępowaniu upadłościowym.

Przykładowo można wyobrazić sobie ustawową regulację, aby przy mniejszych postępowaniach liczba członków rad wierzycieli liczyła np. 3 osób, podczas gdy przy większych 5.

- f. Pozostawienie jako wyjątek możliwości funkcjonowania wielu rad wierzycieli w jednym postępowaniu upadłościowym

Generalną zasadą funkcjonowania rad wierzycieli jest ich kierowanie się interesem ogółu wierzycieli, kosztem interesów partykularnych. Słusznie zatem propozycja Dyrektywy porusza w drodze wyjątku dopuszczalność pozostawienia instytucji kilku rad wierzycieli w jednym postępowaniu, jednak wyraźniej powinna być omówiona kwestia ujednoczenia tych interesów w przypadku wielości rad.

W ocenie Sekcji INSO rozwiązanie takie budzi jednak sprzeciw, z uwagi na prakseologiczne uwarunkowania i możliwy konflikt kompetencyjny.

9. ZESTAWIENIA KLUCZOWYCH INFORMACJI (tytuł VIII)

Propozycja Dyrektywy dotyka także zagadnienia przekazywania kluczowych informacji o sprawach upadłościowych na poziomie unijnym, może ono być pomocne przy harmonizacji i na ew. dalszych stadiach rozwoju prawa i procesu legislacyjnego i ma znaczenie przy upadłościach transgranicznych.

Największe znaczenie kwestia sprawnego przekazywania informacji ma w sytuacjach transgranicznych, dlatego postulowane jest przewidzenie przekazywania ich nie tylko w poszczególnych językach urzędowych UE, ale też w formie ujednoczonej, również dodatkowo chociażby w języku angielskim, który wydaje się obecnie najszerzej rozpowszechniony w obrocie gospodarczym w ramach Unii Europejskiej.

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

10. ZAKRES DYREKTYWY I PYTANIE CO JESZCZE MOGŁOBY ZOSTAĆ OBJĘTE JEJ ZAKRESEM

Sekcja INSO identyfikuje następujące obszary, które nie zostały objęte zakresem Propozycji Dyrektywy, niemniej pozostają istotne dla realizacji jej celów i założeń – oraz mogą stać się przedmiotem prac odpowiednich jednostek także w przyszłości.

- a. Podstawy ogłoszenia upadłości – wspólne, europejskie rozumienie niewypłacalności, jako stanu trwałego

W powyższym kontekście, celowe jest zwrócenie uwagi na okoliczność różnych definicji niewypłacalności w porządkach prawnych poszczególnych Państw Członkowskich. W ocenie Sekcji INSO, warto byłoby zastanowić się nad możliwością ujednoczenia definicji niewypłacalności właśnie jako stanu trwałego i związanego z niemożliwością zaspokojenia wymagalnych zobowiązań pieniężnych.

Taka definicja byłaby pożądana również w przypadku kwestii transgranicznych lub niewypłacalności grup kapitałowych, ponieważ obecnie możliwe są sytuacje, że ten sam podmiot – gdyby traktować jego sytuację indywidualnie – może okazać się niewypłacalny w jednym kraju, podczas gdy w innym nie będzie spełniał definicji niewypłacalności.

- b. Kwestie zbliżenia / ujednoczenia kategorii zaspokojenia

Również pożądanym byłoby ujednoczenie – lub przynajmniej zbliżenie poszczególnych kategorii zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym, ponieważ te kwestie także mają znaczenie przy upadłościach transgranicznych.

- c. Ułatwienia i usprawnienia organizacyjne – czym powinien legitymować się doradca restrukturyzacyjny/syndyk

Z punktu widzenia doradców restrukturyzacyjnych, jednym z kluczowych zagadnień jest zapewnienie odpowiedniego poziomu wykształcenia, kompetencji i doświadczenia a także stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych, optymalnie w formule ustanowienia samorządu zawodowego. Licencji w tym zakresie mógłby udzielać organ publiczny.

INSO

SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO
I RESTRUKTURYZACYJNEGO

INSTYTUT ALLERHANDA

Choć kwestie te pozostają w obszarze regulacyjnym Dyrektywy Restrukturyzacyjnej – czyli Dyrektywy Drugiej Szansy – to jednak wydaje się, że celowe byłoby zwrócenie na te zagadnienia uwagi także w Dyrektywie Harmonizującej.

d. Co z restrukturyzacją? – czy Dyrektywa Drugiej Szansy wystarczy?

Obszar prawa związanego z niewypłacalnością jest coraz częściej regulowany przez prawodawstwo unijne. Należy jednak zastanowić się, czy integracja systemów prawnych poszczególnych Państw Członkowskich nie powinna iść w jeszcze dalszym kierunku, przy uwzględnieniu pewnych odrębności poszczególnych jurysdykcji.

Nierzadko obszary upadłości i restrukturyzacji się przenikają, coraz częściej dotyczą także organizmów czy grup międzynarodowych, a zatem w niedalekiej przyszłości może pojawić się potrzeba dalszego dostosowania regulacji prawnych związanych z tymi zagadnieniami.

Kwestie przekazywania zestawienia kluczowych informacji mają znaczenie zwłaszcza dla przyszłej, dalszej harmonizacji, dlatego celowe jest zapewnienie odpowiedniego zbierania i przetwarzania tych informacji.

W imieniu Sekcji INSO:

Piotr Stanisławiszyn – Przewodniczący

Paweł Kuglarz – Wiceprzewodniczący ds. Międzynarodowych

Karol Tataro – Wiceprzewodniczący ds. Legislacji

Mateusz Kaliński, LL.M. – Sekretarz